

terelgeti sirva
hidegtől hízó juhait
a torló-dó jeget

II.

mint pókot
hogyha csonkít
egy gonosz kisgyerek
s a tépett láb
mozog még
letépvé még remeg
úgy játszik bennem ő

arcát arcomba bújja
szemét szememre nyitja
már nem teher de súlyos
valón túli valóság
testét hiába szülném
kihordom mindhalálíg

III.

elküldöm
ezt a verset
még megjelen talán
megjelen testet öltve

zavartan és sután
akár a vaksi sűgő
ki át akart surranni
csupán a színpadon
de ráhúzták a függőnyt
— jó vicc nahát igen
ki suttogón szaval
de fennhangon dadog

így nékem sincs szavam
miként a gyászszalag
— fiamat fájdalom —
nyögésem hasztalan
nem hallja fönn
süket az ősi Vén Színész
ordítok már pedig
továbbmegyek
bocsánat
ezer bocsánat érte
némelyek már nevetnek
— jó vicc nahát igen
ez hogy került ide
én itt ha már fizettem
ne-vet-ni a-ka-rok

ZALÁN TIBOR

A férfi indulása

„... valahová menendez...”
(Ruth könyve)

Valahová méz — megyek.
Köd harapja a holdat,
s a távoli sóhegyek

vakítón felragyognak.
Kisiklott vén vonata
a három királyoknak:

no, ez se lett ballada.
... nézzük, ahogy hidegen
havazik az ől fala,

s várjuk, jön az idegen
Csillag. Majd beengedjük
s agyonverjük idebenn.

(Volt másoknak is tervük
mélyre szakadt, mint nekünk.
Össze még se keverjük!)

A kihült bölcsöt kezünk
elengedi. Míg lehet
vad egek alatt: gyerünk —

elől te — én csak megyek.
Köd harapja a holdat,
ragyognak a sóhegyek.

Egy régi motívumra

Kallós Zoltánnak

Kiáltó szélben fekete madár
csak áll sírdogál csak száll sírdogál
kiáltó szélben fekete madár

Szüntelen szélben szüntelen halál
kiáltó éjben éjjéli madár
szüntelen élet szüntelen halál

Éjjéli szélben kiáltó madár
kövön a vérem onnan sírdogál
hallgat az élet Hallgat a halál